

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 795/2020
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председник већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат у ..., против тужене ОШ „Јосиф Костић“ Лесковац, кога заступа Државно правобранилаштво-Одељење у Лесковцу, ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2308/19 од 14.11.2019. године, у седници одржаној 17.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2308/19 од 14.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2308/19 од 14.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 953/17 од 16.05.2019. године одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015., 2016. и 2017. годину исплати износе одређене у изреци са законском затезном каматом од доспећа до исплате и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године до августа 2017. године месечне износе одређене у изреци пресуде са законском затезном каматом по месечном доспећу до исплате. Означеном првостепеном одлуком одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да са тужиоцем закључи анекс уговора о раду којим се тужиоцу признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану одређује се у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, те да уколико се анекс уговора о раду не потпише да се судска одлука сматра правним основом за утврђење висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату од дана подношења тужбе и изражавање накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листама. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 17.259,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2308/19 од 14.11.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2308/19 од 14.11.2019. године тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о истој одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закон о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за исплату неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора и неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, односно о евентуалном захтеву за закључење одговарајућег анекса уговора о раду. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијски наводи тужиоца о чињеничном стању не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије из те законске одредбе. Ревизијом се не указује на постојање супротних судских одлука у истим или сличним правним ситуацијама, односно на различито поступање и неуједначеност судске праксе.

Са изнетих разлога на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу један изреке овог решења.

Тужба је у овом спору поднета је 07.12.2017. године, а иста је преиначена дана 17.04.2019. године. Вредност побијаног дела у ревизијском поступку износи 485.881,77 динара, што представља динарску противвредност од 4.118,65 ЕУР на дан подношења тужбе. Првостепена пресуда је донета 16.05.2019. године, а другостепена пресуда је донета дана 14.11.2019. године. Ревизију тужила изјављује преко пуномоћника дана 15.01.2020. године.

Одредба члана 403 став 3. Закона о парничном поступку прописује да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању проистеклом из радног односа, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. Закон о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић